UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

25 päivänä helmikuuta 2010 *

Asiassa C-562/08,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Bundesverwaltungsgericht (Saksa) on esittänyt 25.9.2008 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 19.12.2008, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Müller Fleisch GmbH

vastaan

Land Baden-Württemberg,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. N. Cunha Rodrigues sekä tuomarit P. Lindh, U. Lõhmus (esittelevä tuomari), A. Ó Caoimh ja A. Arabadjiev,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

julkisasiamies: J. Mazák,
kirjaaja: hallintovirkamies B. Fülöp,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 11.11.2009 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Müller Fleisch GmbH, edustajanaan Rechtsanwalt A. Kiefer,

– Saksan hallitus, asiamiehinään M. Lumma ja N. Vitzthum,

– Euroopan komissio, asiamiehinään F. Erlbacher ja G. von Rintelen,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee tiettyjen tarttuvien spongiformisten enkefalopatioiden ehkäisyä, valvontaa ja hävittämistä koskevista säännöistä 22.5.2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 999/2001 (EYVL L 147, s. 1) 6 artiklan 1 kohdan ja asetuksen liitteessä III olevan A luvun I osan, sellaisena kuin se on muutettuna 22.6.2001 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1248/2001 (EYVL L 173, s. 12), tulkintaa.

2 Tämä ennakkoratkaisupyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisia ovat Müller Fleisch GmbH -niminen yhtiö (jäljempänä Müller Fleisch) ja Land Baden-Württemberg ja joka koskee maksuja, joita Müller Fleischiltä on kannettu sen yrityksessä heinäkuussa 2001 suoritetusta teurasnautojen testaamisesta naudan spongiformisen enkefalopatian (jäljempänä BSE) varalta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön säännöstö

3 Asetus N:o 999/2001 on annettu EY 152 artiklan 4 kohdan b alakohdan perusteella. Kuten asetuksen toisesta perustelukappaleesta käy ilmi, sen tarkoituksena on antaa erityiset säännöt tiettyjen tarttuvien spongiformisten enkefalopatioiden (jäljempänä TSE), joihin BSE kuuluu, ehkäisemiseksi, valvomiseksi ja hävittämiseksi niiden ihmisen ja eläinten terveydelle aiheuttaman huomattavan vaaran takia.

4 Asetuksen 6 artiklan, jonka otsikkona on ”Seurantajärjestelmät”, 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Kunkin jäsenvaltion on otettava käyttöön BSE:n ja scrapien vuotuinen seurantaohjelma liitteessä III olevan A luvun mukaisesti. Ohjelmaan on kuuluttava pikatestejä käyttäen suoritettava seulontamenettely.”

5 Asetuksen N:o 999/2001 liitteessä III olevan A luvun I osassa, sellaisena kuin se oli asetuksen alkuperäisessä versiossa, vahvistettiin ”nautaeläinten BSE:n seurantaohjelman vähimmäisvaatimukset”. Siinä säädettiin tätä ohjelmaa varten muun muassa yli 30 kuukauden ikäisten nautaeläinten tiettyjen alaryhmien valinnasta. Näihin alaryhmiin kuuluivat myös eläimet, jotka teurastettiin normaalilla tavalla ihmisravinnoksi.

6 A luvun III osassa, jonka otsikkona oli ”Suuririskisten eläinten seuranta”, säädettiin seuraavaa:

”Edellä I ja II osassa esitettyjen seurantaohjelmien lisäksi jäsenvaltiot voivat vapaaehtoisesti harjoittaa kohdennettua seurantaa TSE-tapausten toteamiseksi suuririskisten eläinten kohdalla, joita ovat:

– maista, joissa esiintyy kotoperäistä TSE:tä, peräisin olevat eläimet

– mahdollisesti saastunutta rehua saaneet eläimet

– TSE-tartunnan saaneista naaraista syntyneet ja/tai polveutuvat eläimet.”

7 Asetuksen N:o 1248/2001 toisessa ja seitsemännessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(2) Koska nautojen spongiformista enkefalopatiaa (BSE) on todettu kahdessa 28 kuukauden ikäisessä nautaeläimessä hätäteurastettujen eläinten rutiinitestien yhteydessä ja jotta voidaan luoda ennakkovaroitusjärjestelmä varoittamaan nuorten eläinten BSE-esiintyvyyden epäsuotuisista kehityssuuntauksista, ikäraja olisi laskettava 24 kuukauteen tiettyihin riskipopulaatioihin kuuluvien eläinten osalta.

– –

(7) Jäsenvaltioilla tulisi olla mahdollisuus testata muita nautaeläimiä vapaaehtoisesti varsinkin silloin, kun kyseisten eläinten katsotaan aiheuttavan suuremman riskin, edellyttäen, että testaus toteutetaan kauppaa häiritsemättä.”

8 Asetuksella N:o 1248/2001 muutettiin muun muassa asetuksen N:o 999/2001 liitettä III. Tämän liitteen A luvun I osaa, sellaisena kuin se on muutettuna, sovelletaan 1.7.2001 lähtien, ja sen otsikkona on ”Nautaeläinten seuranta”.

9 Tämän osan 2 kohdan, joka koskee ihmisravinnoksi teurastettujen eläinten seurantaa, sanamuoto on seuraava:

”2.1. Kaikki yli 24 kuukauden ikäiset nautaeläimet:

– joille on tehty [terveyttä koskevista ongelmista yhteisön sisäisessä tuoreen lihan kaupassa 26.6.1964] annetun neuvoston direktiivin 64/433/ETY [(EYVL 1964, 121, s. 2012)] 2 artiklan n alakohdassa määritelty ’erityinen hätäteurastus’ tai

– jotka on teurastettu direktiivin 64/433/ETY liitteessä I olevassa VI luvussa olevan 28 kohdan c alakohdan mukaisesti

on testattava BSE:n esiintymisen toteamiseksi.

2.2. Kaikki yli 30 kuukauden ikäiset nautaeläimet, jotka on teurastettu ihmisravinnoksi tavanomaiseen tapaan, on testattava BSE:n toteamiseksi

– –.”

10 Saman I osan 3 kohdassa säädetään, että yli 24 kuukauden ikäiset nautaeläimet, jotka ovat kuolleet tai jotka on teurastettu muita syitä varten kuin muun muassa

ihmisravinnoksi, on testattava pistokokein tässä kohdassa täsmennettyjen otoksien vähimmäismäärän laajuudessa BSE:n toteamiseksi.

11 Kyseisen I osan 5 kohdassa, jonka otsikkona on ”Muiden eläinten seuranta”, säädetään seuraavaa:

”Edellä 2–4 kohdassa tarkoitetun testauksen lisäksi jäsenvaltiot voivat vapaaehtoisesti päättää testata muita nautaeläimiä alueellaan erityisesti silloin, kun eläimet ovat peräisin maasta, jossa esiintyy kotoperäistä BSE:tä, kun eläimet ovat saaneet mahdollisesti saastunutta rehua tai kun ne ovat syntyneet tai polveutuvat BSE-tartunnan saaneista naaraista.”

Kansallinen säännöstö

12 Teurastettujen nautaeläinten BSE:n varalta suoritettavasta lihahygieenisestä tarkastuksesta 1.12.2000 annetussa asetuksessa (Verordnung zur fleischhygienerechtlichen Untersuchung von geschlachteten Rindern auf BSE; BGBl. 2000 I, s. 1659), sellaisena kuin se on muutettuna 25.1.2001 annetulla asetuksella (BGBl. 2001 I, s. 164; jäljempänä BSE-Untersuchungsverordnung), säädetään BSE-testauksen tekemisestä.

13 Ennakkoratkaisupyynnöstä käy ilmi, että sen jälkeen kun Saksassa oli todettu yksi BSE-tapaus 28 kuukauden ikäisellä naudalla, nautaeläinten BSE-testauksen yleistä ikärajaa alennettiin mainitulla 25.1.2001 annetulla asetuksella 30 kuukaudesta 24 kuukauteen.

14 Näin ollen BSE-Untersuchungsverordnungin 1 §:n 1 momentissa säädetään, että yli 24 kuukauden ikäiset nautaeläimet on testattava yhdellä tarttuvien spongiformisten enkefalopatioiden epidemiologisesta valvonnasta ja päätöksen 94/474/EY muuttamisesta 23.4.1998 tehdyn komission päätöksen 98/272/EY (EYVL L 122, s. 59) liitteessä IV a tunnustetuista testeistä.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

15 Müller Fleisch toimii lihateollisuusalalla teurastamo- ja leikkaamoyrityksenä. Landratsamt Enzkreis vaati 18.10.2001 tekemässään maksupäätöksessä, että yrityksen oli maksettava sen tiloissa heinäkuussa 2001 tehdystä teurasnautojen BSE-testauksesta aiheutuneet maksut. Näihin maksuihin sisältyi muun muassa 31 401,56 euron suuruinen määrä, joka koski 24–30 kuukauden ikäisille naudoille tehtyjä testejä.

16 Pääasian kantaja riitautti nostamassaan kanteessa maksupäätöksen laillisuuden erityisesti sillä perusteella, että BSE-testien yleinen käyttöönotto tähän ikäryhmään kuuluvilla nautaeläimillä ei ole sallittua asetuksen N:o 999/2001 6 artiklan 1 kohdan ja asetuksen liitteessä III olevan A luvun I osan säännösten mukaan.

17 Müller Fleischin kanne ja valitus eivät menestyneet. Valitustuomioistuin katsoi, että yhteisön oikeudessa yli 30 kuukauden ikäisten nautaeläinten osalta säädetty yleinen testausvelvollisuus ei merkitse sitä, että nuorempien nautaeläinten testaaminen olisi kiellettyä, koska I osan 5 kohdassa jäsenvaltioille nimenomaisesti annetaan lupa testata alueellaan muita nautaeläimiä, jos tästä ei aiheudu häiriötä kaupalle. Tällaista häiriötä ei tässä tapauksessa ole aiheutunut.

18 Sen sijaan Bundesverwaltungsgericht katsoi sen käsiteltäväksi saatetun Revisionvalituksen yhteydessä, että se, että juuri kyseisessä I osassa otetaan käyttöön erityinen seurantajärjestelmä, johon on liitetty yksityiskohtaisia säännöksiä, puhuu sellaista testaamisvelvollisuuden laajentamista vastaan. Kyseisen tuomioistuimen mukaan edellä mainitussa I osan 5 kohdassa mainituista toisesta ja kolmannesta esimerkkitapauksesta käy ilmi, että yhteisön lainsäätäjä halusi tehdä ainoastaan paikoittaisia lisäyksiä suunniteltuun testausohjelmaan. Lisäksi on todettava, että 24–30 kuukauden ikäisiä nautaeläimiä ei voida myöskään pitää tässä säännöksessä tarkoitettuina ”muina eläiminä”, koska niitä koskevista testaamisvelvollisuuksista on jo säädetty täsmällisillä säännöksillä. Yhteisön ohjelmaan tehdyt sisällölliset muutokset voivat myös johtaa kaupan häiriintymiseen.

19 Tässä tilanteessa Bundesverwaltungsgericht on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko asetuksen N:o 999/2001 6 artiklan 1 kohtaa, kun sitä luetaan yhdessä asetuksen liitteessä III olevan A luvun I osan kanssa, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 1248/2001, tulkittava siten, että ne ovat esteenä – – BSE-Untersuchungsverordnungilla – – säädetylle testaamisvelvollisuuden laajentamiselle koskemaan kaikkia yli 24 kuukauden ikäisiä nautaeläimiä?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

20 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin haluaa kysymyksellään saada tietää, onko asetuksen N:o 999/2001 6 artiklan 1 kohtaa ja asetuksen liitteessä III olevan A luvun I osaa, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 1248/2001, tulkittava siten, että se on esteenä sellaiselle kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan kaikki yli 24 kuukauden ikäiset nautaeläimet on testattava BSE:n toteamiseksi.

21 Asetuksen N:o 999/2001 6 artiklan 1 kohdan ensimmäisestä alakohdasta käy ilmi, että BSE:n vuotuisen seurantaohjelman, joka jäsenvaltioiden on otettava käyttöön ja johon seulontamenettely kuuluu, on oltava liitteessä III olevan A luvun mukainen.

22 Tämän luvun, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 1248/2001, I osan 2 ja 3 kohdassa säädetään, että BSE:n toteamiseksi on testattava ensinnäkin kaikki yli 30 kuukauden ikäiset nautaeläimet, jotka on teurastettu ihmisravinnoksi tavanomaiseen tapaan, ja toiseksi yli 24 kuukauden ikäiset nautaeläimet, jotka kuuluvat tiettyihin näissä kohdissa yksilöityihin populaatioihin.

23 Lisäksi jäsenvaltiot voivat I osan 5 kohdan mukaan testata alueellaan muun muassa kyseisissä 2 ja 3 kohdassa mainittujen nautaeläinten lisäksi muita alueellaan olevia nautaeläimiä.

24 Müller Fleischin mukaan tämä valtuus ei mene niin pitkälle, että siinä oikeutettaisiin jäsenvaltiot säätämään kaikkiin yli 24 kuukauden ikäisiin nautaeläimiin sovellettavasta seulontamenettelystä, kuten pääasiassa kysymyksessä olevassa Saksan lainsäädännössä on tehty, vaan se mahdollistaa ainoastaan suuririskisiin eläimiin kohdennetut testaukset.

25 Tästä on yhtäältä todettava, että olettaen, että I osan 5 kohdassa olevan luettelon toisessa ja kolmannessa esimerkkitapauksessa tarkoitettujen eläinten voidaan katsoa kuuluvan erityisiin ja rajattuihin suuririskisten eläinten ryhmiin, ensimmäinen esimerkkitapaus, eli se, että eläimet ovat peräisin maasta, jossa esiintyy kotoperäistä BSE:tä, kattaa mahdollisesti sellaisen maan koko nautaeläinkannan. Toisaalta käsite ”erityisesti”, joka edeltää luetteloa niistä olosuhteista, joissa muita nautaeläimiä voidaan testata, osoittaa, ettei tämä luettelo ole tyhjentävä.

26 Lisäksi yhteisön lainsäätäjä on osoittanut käyttämällä asetuksen N:o 1248/2001 seitsemännessä perustelukappaleessa käsitettä ”varsinkin” sen, ettei se ole halunnut rajata jäsenvaltioilla olevaa valtuutta määrätä suorittamaan sellaiset testit, yksistään eläimiin, joiden katsotaan aiheuttavan suuremman riskin.

27 Tätä viimeistä toteamusta tukee sitä paitsi sekin, että sen säännöksen, joka vastaa I osan 5 kohtaa direktiivin N:o 999/2001 liitteen III alkuperäisessä versiossa, eli liitteessä olevan A luvun III osan mukaan jäsenvaltiot voivat harjoittaa kohdennettua seurantaa suuririskisten eläinten kohdalla, kun taas tällaisesta rajoituksesta ei ole säädetty I osan 5 kohdassa.

28 Näin ollen on todettava, että asetuksen N:o 999/2001 liitteessä III olevan A luvun I osan 5 kohdan, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 1248/2001, sanamuoto ei missään tapauksessa vahvista Müller Fleischin ehdottamaa tulkintaa kyseisestä säännöksestä, eikä tällä sanamuodolla suljeta pois sitä, että jäsenvaltio voi velvoittaa testaamaan kaikki yli 24 kuukauden ikäiset nautaeläimet alueellaan.

29 Pääasian kantaja katsoo kuitenkin, että koska 24–30 kuukauden ikäisten nautaeläinten testaamisvelvollisuudesta on jo säädetty I osan 2 ja 3 kohdassa, tähän ikäryhmään kuuluvia eläimiä ei voida pitää tässä säännöksessä tarkoitettuina ”muina eläiminä”, eikä yhteisön lainsäätäjä ole jättänyt kysymystä siitä, otetaanko testit käyttöön muiden eläinten kohdalla, jäsenvaltioiden tahdon varaan.

30 Tätä perustelua ei voida hyväksyä.

31 Ensinnäkin sillä vahvistettaisiin, että edellä mainituissa I osan 2 ja 3 kohdassa säädetään 24–30 kuukauden ikäisten nautaeläimien testaamisesta tyhjentävästi siten, että I osan 5 kohta koskisi ainoastaan muihin ikäryhmiin kuuluvia nautaeläimiä. Sitä suuremmalla

syyllä tämä pätisi yli 30 kuukauden ikäisiin eläimiin, koska samat I osan 2 ja 3 kohta koskevat myös näille eläimille tehtäviä testejä. Tästä seuraisi, että I osan 5 kohta koskisi yksistään alle 24 kuukauden ikäisiä nautaeläimiä, mikä hävittäisi vuorostaan suuren osan säännöksen tehokkaasta vaikutuksesta.

32 Toiseksi asetuksen N:o 999/2001 välittömänä tarkoituksena on sen oikeudellisen perustan eli 152 artiklan 4 kohdan b alakohdan mukaan kansanterveyden suojeleminen. Vakiintuneessa oikeuskäytännössä on todettu, että ihmisten terveyden ja hengen suojaaminen on EY:n perustamissopimuksessa suojelluista oikeushyvistä ja intresseistä tärkein ja että jäsenvaltioiden asiana on päättää siitä tasosta, jolla ne aikovat suojella kansanterveyttä, sekä siitä tavasta, jolla kyseinen taso on saavutettava, mikä edellyttää, että jäsenvaltioille myönnetään tältä osin harkintavalta (ks. vastaavasti asia C-141/07, komissio v. Saksa, tuomio 11.9.2008, Kok., s. I-6935, 51 kohta; asia C-169/07, Hartlauer, tuomio 10.3.2009, Kok., s. I-1721, 30 kohta ja yhdistetyt asiat C-171/07 ja C-172/07, Apothekerkammer des Saarlandes ym., tuomio 19.5.2009, Kok., s. I-4171, 19 kohta).

33 Tällainen harkintavalta vastaa asetuksen N:o 1248/2001 toisessa perustelukappaleessa mainittua tavoitetta, joka on luoda ennakkovaroitusjärjestelmä varoittamaan nuorten eläinten BSE-esiintyvyyden epäsuotuisista kehityssuuntauksista. Se tuodaan sitä paitsi esiin asetuksen seitsemännessä perustelukappaleessa, jossa osoitetaan ilmaisun ”katsoa” käytöllä, että kysymys muiden eläinten testaamisen tarkoituksenmukaisuudesta kuuluu jäsenvaltioiden harkintavaltaan.

34 Asetuksella N:o 1248/2001 asetuksen N:o 999/2001 liitteeseen III tehdyt muutokset osoittavat, että tämä harkintavalta on kasvanut liitteen alkuperäisversioon verrattuna. Kuten tämän tuomion 27 kohdassa on todettu, jäsenvaltioiden ei nimittäin enää tarvitse rajoittaa testejä koskemaan kohdennetusti ainoastaan suuririskisiä eläimiä.

35 Tästä seuraa, että asetuksessa N:o 999/2001 myönnetään jäsenvaltioille harkintavalta niiden nautaeläinten osalta, jotka ne voivat testata BSE:n varalta.

36 Edellä olevasta seuraa, etteivät pääasiassa kysymyksessä olevat asetuksen N:o 999/2001 säännökset ole periaatteessa esteenä sille, että jäsenvaltio laajentaa velvollisuuden testata nautaeläimet BSE:n varalta kaikkiin alueellaan oleviin yli 24 kuukauden ikäisiin nautaeläimiin.

37 Kuitenkin asetuksen N:o 1248/2001 seitsemännessä perustelukappaleessa todetaan, että jäsenvaltioilla tulisi olla mahdollisuus testata muita nautaeläimiä, jos testaus toteutetaan kauppaa häiritsemättä.

38 Aivan aluksi on todettava, ettei tätä täsmennystä ole ymmärrettävä siten, että se koskisi kaikkia kaupan häiriöitä. Yhtäältä on niin, että kaikista seulontamenettelyista voi aiheutua tällaisia häiriöitä, kuten myöhästymisiä, vaikka ne olisivat kuinka vähäisiä tahansa.

39 Toisaalta on todettava, että vaikka jäsenvaltioilla oleva lupa testata muita nautaeläimiä vapaaehtoisesti voi johtaa tältä osin ankarammat normit antaneessa jäsenvaltiossa siihen, että siellä löydetään riittävän suuri määrä BSE-tapauksia, joiden nojalla tämän jäsenvaltion luokkaa voidaan muuttaa asetuksen N:o 999/2001 liitteessä II, jonka otsikkona on ”BSE-aseman määrittäminen”, määriteltyjen luokkien osalta, siitä mahdollisesti aiheutuvat eläinten ja eläinperäisten tuotteiden viennin häiriöt edistävät osaltaan ihmisten ja eläinten terveyden suojelutavoitteen saavuttamista.

40 Seuraavaksi on todettava, ettei kaupan häiriintymistä koskevaa kysymystä ole mainittu nimenomaisesti asetuksen N:o 999/2001 ja N:o 1248/2001 säännöksissä. Koska yhteisön säädöksen perustelukappaleilla ei ole sitovaa oikeudellista merkitystä (asia

C-134/08, Tyson Parketthandel, tuomio 2.4.2009, Kok., s. I-2875, 16 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen), on todettava, kuten Euroopan komissio on esittänyt istunnossa, että jälkimmäisen asetuksen seitsemännessä perustelukappaleessa oleva täsmennys on tulkittava viittauksena primaariseen oikeuteen ja erityisesti suhteellisuusperiaatteeseen.

41 Jäsenvaltioiden on nimittäin tämän tuomion 32–35 kohdassa kuvattua harkintavaltaa käyttäessään noudatettava tapauksen mukaan tavaroiden vapaata liikkuvuutta koskevia perustamissopimuksen määräyksiä. Niissä kielletään jäsenvaltioita ottamasta käyttöön tai pitämästä voimassa kansanterveyden suojelemista koskevan tavoitteen osalta tämän vapauden käyttämiseen kohdistuvia perusteettomia rajoituksia (ks. vastaavasti asia C-372/04, Watts, tuomio 16.5.2006, Kok., s. I-4325, 92 kohta; em. asia komissio v. Saksa, tuomion 23 kohta ja em. yhdistetyt asiat Apothekerkammer des Saarlandes ym., tuomion 18 kohta).

42 Jäsenvaltion päättämä nautaeläinkannan osan testaaminen tämän tavoitteen nimissä ei saa häiritä kauppaa suhteettomasti.

43 Unionin oikeuden yleisiin oikeusperiaatteisiin kuuluvan suhteellisuusperiaatteen mukaan tällaiset testit ovat lainmukaisia ainoastaan, jos ne ovat tarpeellisia niillä lainmukaisesti tavoiteltujen päämäärien toteuttamiseksi ja tähän soveltuvia, ja niin, että silloin, kun on mahdollista valita usean tarkoituksenmukaisen toimenpiteen välillä, valitaan vähiten rajoittava, eivätkä toimenpiteistä aiheutuvat haitat saa olla liian suuria tavoiteltuihin päämääriin nähden (ks. vastaavasti asia C-220/01, Lennox, tuomio 3.7.2003, Kok., s. I-7091, 76 kohta).

44 Testien ottaminen käyttöön kaikkien 24–30 kuukauden ikäisten nautaeläinten osalta on keino, jolla BSE-tapaus voidaan todeta tähän ikäluokkaan kuuluvissa eläimissä ja näin saavuttaa tavoiteltu päämäärä.

45 Lisäksi tämän toimenpiteen tarpeellisuudesta on muistutettava, että jäsenvaltioilla on harkintavalta tällä alalla. Näin ollen se, että jäsenvaltio antaa sääntöjä, jotka eivät ole yhtä ankaria kuin toisen jäsenvaltion antamat säännöt, ei merkitse sitä, että näillä toisen jäsenvaltion määräyksillä rikottaisiin suhteellisuusperiaatetta (em. asia komissio v. Saksa, tuomion 51 kohta).

46 Myöskään se, että yhteisöjen lainsäätäjä on, kuten asetuksen N:o 1248/2001 toisesta perustelukappaleesta ja ennakkoratkaisupäätöksestä käy ilmi, reagoinut 28 kuukauden ikäisten nautaeläinten ryhmässä löydettyihin yksittäisiin BSE-tapauksiin määräämällä yli 24 kuukauden ikäisille nautaeläimille tehtävistä sellaisista testeistä, jotka ovat vähemmän kattavia kuin jonkin jäsenvaltion käyttöön ottamat testit, ei merkitse sitä, etteikö tämä jäsenvaltio voisi perustellusti katsoa, että kyseiset testit ovat tarpeen.

47 Asiassa ei myöskään vaikuta siltä, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaisella kansallisella toimenpiteellä ylitettäisiin se, mikä on tarpeen kansanterveyden suojelemista koskevan tavoitteen, sellaisena kuin se on mainittu asetuksessa N:o 999/2001, saavuttamiseksi.

48 Esitettyyn kysymykseen on näin ollen vastattava, että asetuksen N:o 999/2001 6 artiklan 1 kohta ja asetuksen liitteessä III olevan A luvun I osa, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 1248/2001, eivät ole esteenä sellaiselle kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan kaikki yli 24 kuukauden ikäiset nautaeläimet on testattava BSE:n toteamiseksi.

Oikeudenkäyntikulut

49 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Tiettyjen tarttuvien spongiformisten enkefalopatioiden ehkäisyä, valvontaa ja hävittämistä koskevista säännöistä 22.5.2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 999/2001 6 artiklan 1 kohta ja asetuksen liitteessä III olevan A luvun I osa, sellaisena kuin liite on muutettuna 22.6.2001 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1248/2001, eivät ole esteenä sellaiselle kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan kaikki yli 24 kuukauden ikäiset nautaeläimet on testattava naudan spongiformisen enkefalopatian toteamiseksi.

Allekirjoitukset